

Rigsdagstidende.

1860.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 43.

Ellevte Sæssion.

19de Møde.

Onsdagen den 11te Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

G. Winther (fortsat): Med Hensyn til den økonomiske Side af Sagen omtalte ogsaa den ærede sidste Taler, at Gagerne maae ansees at være for høie, men hvad dette Punkt angaaer, maa jeg tilstaae, at jeg ikke finder det saa betænkeligt at forhøje Gagerne for de her omtalte Embedsmænd, hvor- til der efter min Overbeviisning kunde være Anledning, naar man seer hen til, hvormegit der gives til andre Mænd, som have med de samme Sag at bestille. Jeg skal f. Ex. nævne den zoologiske Professor ved Universitetet, som er en af dem, der hvert Aar paa en eller anden Maade blive særligt begunstigede med Pen- getillæg. Han var forrige Aar, saavidt jeg troer, Gjenstand for Debat her i Salen. For nogle Aar siden var der nemlig tilstaaet ham et Tillæg af 500 Rd., saalænge han havde med Musæet at bestille, og det var dengang blevet bestemt, at det, naar hans Gage steg til et vist Beløb, skulde falde bort; men hvad skete? Ti- den kom, da Gagen steg saameget som forud- sat, eller i det Mindste steg den ikke saa lidt, men for at han dog ikke skulde miste sit Tillæg, blev der truffet nye Foranstaltninger, for at han idetmindste kunde beholde Noget deraf, og han beholdt da ogsaa de 300 Rd. Samme Mand fik sidste Aar et Reisespændium paa 600 Rd. til videnskabelige Reiser; om han maaskee ogsaa har faaet Noget af et Fond

under Communitetet, er jeg i dette Nie- bliit ikke ifland til at sige, fordi man ikke har faaet meddeelt Navnene paa dem, som fik Understøttelse af det sidstnævnte Fond, men efter den Maade, hvorpaa han stedse er ble- ven behandlet, skulde det forundre mig, hvis han ikke ogsaa fandtes paa den Liste. Naar man altsaa seer hen til, at de andre Mænd, der have med disse Sag at bestille, i en saa rigelig Grad lønnes for det lidet Arbejde, de have — jeg siger ikke liden Fortjeneste, thi det indlader jeg mig ikke paa at bedømme — saa forekommer det mig, at der er nogen Billig- hed i, at ogsaa de i Lovudkastet omtalte Mænd, der maae anvende meget mere Tid, og som i Almindelighed ere anerkjendte for at være ud- mærkede Mænd i deres Sag, faae et større Tillæg; i dette Punkt finder jeg altsaa, at Billighed taler for, at der anvendes flere Penge. Jeg skal slutte mig til den Ytring af den sidste ærede Taler, at der paa Grund af Manglen af en Plan maaskee kunde gjøres en Standsning med denne Sag, og jeg vilde finde det saare heldigt, om det ærede Ministerium i saa Fald kunde nedsette en Commission, der kunde tage under Overveielse, hvorledes der kunde iværksættes en Forening af de efter deres Væsen sammenhørende Anstalter, som jeg tidligere nævnte, og som Rigsdagen saalænge forgjæves har anmodet om at maatte faae forenede. Det forekommer mig, at der kun er eet Hensyn, som kunde tale imod en Udsættelse af Loven, nemlig at den paataente Lønnings- forhøielse for de ved Musæerne ansatte In- specturer maaskee ikke burde udsættes saa længe, men derpaa kunde der jo raades Bod,